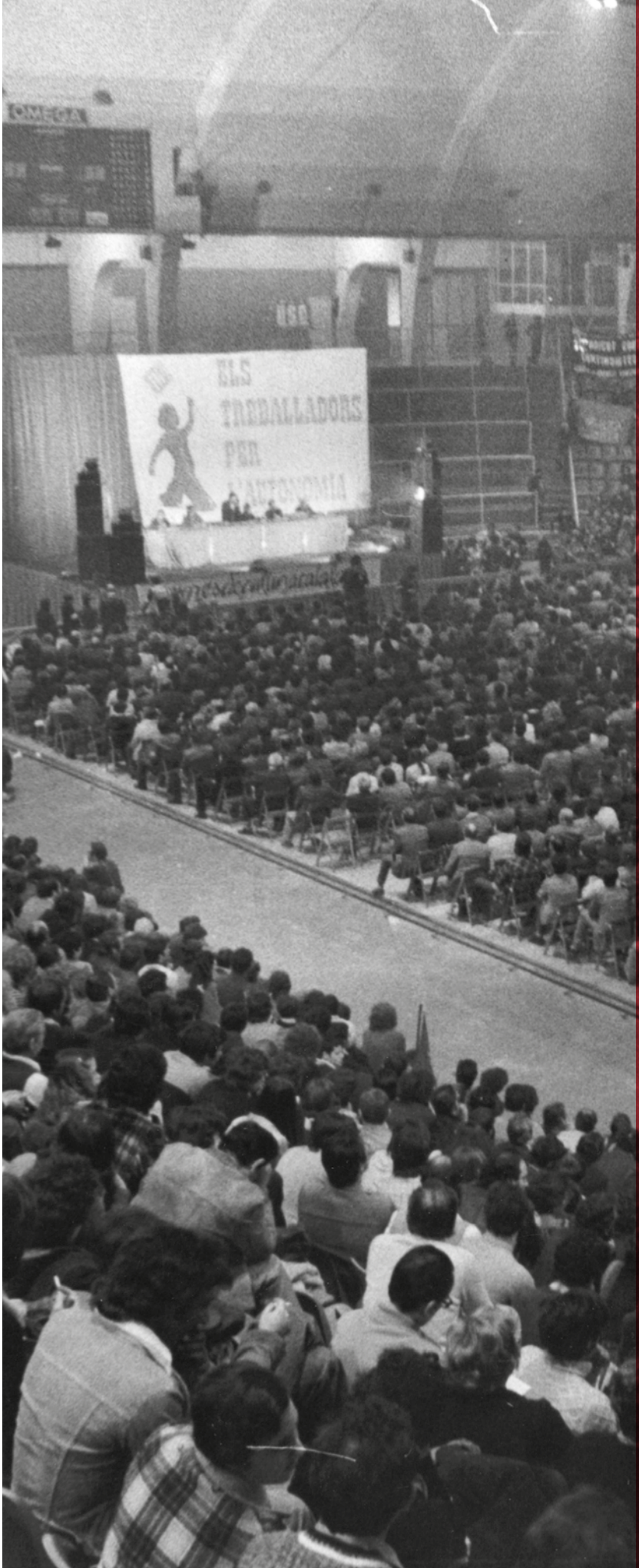

37

Butlletí 2016

40 anys del Congrés de Cultura Catalana

Entrevistes a Vicent Partal i Mercè Piqueras

40 personalitats parlen del Congrés

Preparem la commemoració dels 40 anys!

fundaciócongrésdeculturacatalana

ÍNDEX

PÒRTIC 1

CRIDA ALS "CONGRESSISTES" 3

MONOGRÀFIC: COMMEMORACIÓ DELS
40 ANYS DEL CONGRÉS DE CULTURA CATALANA 2

ENTREVISTES 10

Vicent Partal

Mercè Piqueras

RESUM D'ACTIVITATS.
NOVEMBRE 2015 - OCTUBRE 2016 20

Seminari a càrrec del Premi Internacional Ramon Llull 2015,
Philip D. Rasico

Cerdanyola celebra el 40è aniversari de la presentació
del Congrés de Cultura Catalana

Taula Rodona “La història d’un debat: el Congrés de Cultura Catalana”

La Fundació lliura el XXXIè Premi Ferran Soldevila a
Albert García Espuche

El Congrés de Cultura Catalana a la UCE. Crònica de Marta Rovira

Taula Rodona “La projecció internacional del cas català”

Conferència Anual 2016

Lliurament del XXVIè Premi Internacional Ramon Llull

Conferència a càrrec de la Premi Internacional Ramon Llull 2016,
Kathryn Woolard

Sopar cicle “20 anys” de l’ Associació Catalana de Professionals

ORGANISMES DE LA FCCC I
INFORMACIÓ ECONÒMICA 2015 31

Organigrama

Informació econòmica

PÒRTIC

Em toca en primer lloc donar les gràcies a la nostra presidenta sortint, Marta Rovira, que passa a ocupar la màxima responsabilitat executiva de la Fundació. La tasca de substituir-la com a president, que el Patronat m'ha encomanat, em suposa un gran repte i faré els possibles per no decebre les seves expectatives.

El canvi ens permet intensificar la labor de la institució en un moment especialment important per a la nostra nació, en què els astres —o més ben dit, la voluntat dels respectius electorats— afavoreixen per primer cop la necessària col·laboració fraternal entre tots els territoris de llengua catalana que són el marc natural d'actuació de la Fundació, d'ençà de la celebració del congrés que ens va llegar el nom.

A aquesta situació s'hi afegeix el fet que el 2016 i el 2017 commemorem amb gran satisfacció el quarantè aniversari del gran Congrés de Cultura Catalana. Ja hem començat a fer actes en què hom recorda l'impacte que aquell congrés va tenir a nivell local, i hem fet una invitació al conjunt de les administracions locals i entitats de la societat civil catalana perquè aquests actes es multipliquen. Alhora, tenim diverses activitats en preparació, i ja oferim al nou web (www.congresculturacatalana.cat) 40 valuoses visions filmades sobre l'impacte del congrés i fins i tot sobre la vigència del seu esperit.

el canvi ens permet intensificar la labor de la institució

En efecte, ens trobem en un context mundial, i també europeu, en què els grans canvis fan aconsellables anàlisis de les noves amenaces i oportunitats. M'agrada pensar que la Fundació està fermament arrelada... en el futur de la nostra nació. Cap a on va la nostra societat? Quins canvis la reforcen, la cohesionen? Quins, en canvi, suposen amenaces que, detectades a temps, seríem capaços de neutralitzar i superar? I com pot contribuir la Fundació, des de la seva total independència política, a aquestes anàlisis?

Fer preguntes requereix només recursos intel·lectuals, com també encertar en la determinació de quines són les preguntes crucials.

Ara bé, contestar-les requereix recursos intel·lectuals, certament, però també recursos materials. Com sabeu, la Fundació sempre ha administrat amb judici els seus recursos, i agraeix les aportacions que hi feu cada any molts d'altres. A la vegada, voldria fer una crida a tots vosaltres, per ajudar-nos a augmentar aquests recursos materials, sigui fent aportacions individuals, sigui ampliant el nombre dels nostres amics i amigues, sigui obrint-nos portes a altres institucions, privades o públiques, amb o sense finalitat de lucre, amb qui la col·laboració seria possible i en interès mutu. Podeu tenir la certesa que els membres dels òrgans col·legiats de la Fundació són actius generadors d'idees i projectes, molts dels quals seran realitzables així que s'aconsegueixin recursos addicionals.

El meu agraïment per davant —pel vostre suport— va acompanyat de la renovació de l'agraïment a tots els que, dia a dia, fan que la Fundació continuï la seva tasca de reflexió, intercanvi, difusió i reconeixement, tot en favor del conjunt de la nostra nació.

Miquel Strubell i Trueta
President de la Fundació Congrés de Cultura Catalana

CRIDA ALS “CONGRESSISTES”

envieu els vostres records a info@fundccc.cat

Compartirem el material al web commemoratiu congresculturacatalana.cat. Ja l'heu visitat?

Volem celebrar el 40è aniversari del Congrés de Cultura Catalana amb vosaltres!

En conserveu imatges? Voleu compartir la vostra experiència?

Fa quaranta anys, més de 12.000 persones us vàreu mobilitzar per participar en aquest gran esdeveniment. Avui us demanem que ens expliqueu com va ser aquella experiència, quins documents en guardeu, quins records en teniu. Volem fer un àlbum amb les imatges que en conserveu…

…I si sou familiars d'algú que hi va participar i sabeu com ho va viure o en coneixeu alguna anècdota, us convidem també a que ens l'expliqueu.

Compartiu amb nosaltres tots aquests records del Congrés de Cultura Catalana a info@fundccc.cat. Gràcies!

MONOGRÀFIC SOBRE ELS 40 ANYS DEL CONGRÉS DE CULTURA CATALANA

Quaranta entrevistes per quaranta anys. Hem entrevistat personalitats dels Països Catalans que van organitzar o participar al Congrés de Cultura Catalana i n'hem extret algunes frases perquè us pugueu fer una idea del que va representar el Congrés per a la nostra història. Podreu veure-les en format audiovisual al nou web sobre el Congrés: www.congresculturacatalana.cat.

Josep Maria Cadena
Periodista i crític d'art
"El CCC va ser essencial en un moment de regeneració democràtica del país"

Joaquim Torres
Sociolingüista
"Molts no havíem viscut mai una experiència de poder agrupar-nos tanta gent i reflexionar sobre tantes qüestions d'una forma oberta"

Eliseu Climent
Promotor cultural
"El Congrés va ser l'instrument a partir del qual organitzàrem el país", "Va ser un dels eixos claus de recuperació de la consciència nacional al País Valencià"

Patrícia Gabancho
Periodista i escriptora
"[El CCC] va ser un aglutinador de moltes voluntats"

Muriel Casals
Economista i política
"Estem en condicions de mostrar-nos al món com capaços de fer la nostra aportació al concert internacional amb la nostra pròpia veu"

Jordi Porta
Filòsof i activista cultural
"El Congrés va anar més enllà del que després ha pogut ser a la realitat l'aplicació pràctica d'algunes conclusions... Però bé, sempre és una referència que val la pena tenir"

Miquel Strubell
Sociolingüista
"El CCC era com un enorme rovelló després d'anys de sequera: una enorme mobilització articulada de la societat catalana amb ramificacions a la resta de països de llengua catalana per temes no estrictament culturals"

Montserrat Casals
Advocada
"Gran part de la política primera de les institucions públiques porta els treballs del congrés en el seu ADN"

Josep Maria López Llaví
Crític de cinema
"L'anècdota –o conflicte- que es va produïr dins l'àmbit de cinema durant el Congrés va ser la definició d'allò que consideràvem "cinema català". Hi havia un debat, que encara hi és: la qüestió lingüística"

Isidor Marí
Sociolingüista
"Va ser una manera de compartir des de tots els Països Catalans un projecte de futur, comú". "A les Balears va servir per aglutinar tots els sectors que des d'àmbits polítics havien estat lluitant contra la dictadura de Franco, també tot els sectors de resistència cultural i tots els sectors de la defensa de la natura, món educatiu... Les tres illes principals van començar a coordinar les seves actuacions"

Rosa Maria Malet
Directora de la
Fundació Joan Miró
"Va ser una iniciativa favorable i va permetre adonar-nos que, a partir d'aquest petit país que som, s'han fet coses importants al llarg de la història. A l'exposició de cloenda del Congrés de Cultura Catalana es va poder copsar la imatge de societat organitzada que hem sigut en cada moment"

Magda Oranich
Advocada
"En totes les ponències del Congrés ja es parlava de la igualtat. El maig del 76 es van celebrar a Barcelona les Jornades Catalanes de la Dona, i van ser una explosió de llibertat i d'il·lusió, similar a la viscuda durant el Congrés"

Damià Pons
Escriptor i polític
"A les Balears, el Congrés va tenir una doble funció molt positiva: d'una banda, intensificar la mobilització de contingut implícitament i, de vegades, explícitament antifranquista i favorable a un inici de parlamentarisme democràtic; i de l'altra, va introduir elements autòctons o de país en la dinàmica durant els dos anys que el Congrés balear va estar operatiu"

Marta Rovira
Sociòloga
"Si analitzem la memòria de la Transició, el Congrés ha anat esdevenint cada vegada més invisible. Avui dia, el que hem de fer, és reivindicar aquest element com un patrimoni de les entitats i els ciutadans"

Isona Passola
Productora i directora de cinema
"El CCC partia d'una premissa molt important: si es feia una transició i es feia un país, la cultura havia d'estar en la centralitat política. Després de 40 anys, no s'ha aconseguit l'objectiu"

Anna Balletbò
Periodista
"[El Congrés] no va ser excloent per ningú, i va saber adaptar-se demanant una mica més d'allò possible... però mai va demanar l'impossible. Vam ser, sense voler-ho, un motor"

Rafael Ribó
Polític
"En el context del Congrés, vàrem fer les Bases de Cardona, que va ser el preparatiu de l'Estatut de 1979", "Vam organitzar campanyes de difusió de què era l'autogovern, que van anar des de l'edició de fulletons sobre educació, sanitat, cultura, esport... Explicant quins eren els avantatges de tenir autogovern per administrar aquestes matèries i fent actes de divulgació".

Joan Francesc Mira
Escriptor, antropòleg i sociòleg
"Més que una cosa intel·lectual d'experts, era una participació molt extensa de gent de diferent nivell i va despertar molta il·lusió".

Xavier Folch
Editor i escriptor
"Hi havia hagut un *primer* congrés clandestí l'any 63, que van presidir conjuntament el Doctor Rubió i l'abat Escarré. Hi van participar dues-centes persones, va durar dos dies; i, tot i ser important com a projecte, no va tenir dimensió pública. Però va ser tal el record que va deixar en els que hi van participar que es va plantejar un segon congrés: el Congrés de Cultura Catalana"

Ramon Folch
Biòleg
"El paper del CCC va ser el de tancar una època i obrir-ne una altra. Recordar-lo i reivindicar-lo és higiènic i saludable: primer, per honorar històricament a totes les persones que el van fer possible i, en segon lloc, per fer veure que en moments històrics determinats calen actes d'enrolament col·lectiu que puguin representar un salt qualitatiu en els processos organitzatius. La commemoració del 40è aniversari és un acte de rescat històric pensant en les repercussions que la filosofia d'aquell moviment poden tenir de cara al futur".

Pere Portabella
Productor i director de cinema
"Hem de recuperar l'empatia i la transversalitat del Congrés".

Inma Tubella
Catedràtica de comunicació
"Va ser un moment molt dolç de la lluita per les llibertats a Catalunya. Va ser una efervescència de creativitat"

Joan Albaigés
Químic
"Al principi, el Congrés de Cultura Catalana va néixer com una demanda d'enfortir el català en la vida social i en la vida acadèmica, però de seguida es va eixamplar aquest concepte de cultura a tots els aspectes de la vida no només social, sinó també institucional i política".

Josep Maria Forn
Director de cinema
"Recordo que hi va haver una sessió que va durar hores i hores per definir què era el cinema català... i al final no hi va haver una majoria. Hi va dues fórmules: una que deia que *cine* català és el produït per productores catalanes, sigui en català, castellà o anglès... i l'altra, que si no és en català no és cinema català. Per tant, la diferència estava en l'idioma. A les conclusions de l'àmbit, hi apareixen les dues definicions"

Ferran Mascarell
Polític
"A la Catalunya d'aquells anys hi ha dos pensaments que articulen el país que hem construït els darrers 30-40 anys. D'una banda, tot el que va significar el moviment de base municipalista, que s'aglutina a l'entorn d'institucions de tot tipus: entitats, associacions, col·legis professionals, partits polítics... Això juga un paper essencial per construir la revolució urbana que s'ha produït en totes les ciutats del país. En paral·lel, el Congrés representa una mirada des del conjunt de la definició del país, que és una cosa que no s'havia treballat tant".

Josep Lladós
Economista
"(A Catalunya) Havíem tingut molts problemes d'ajust perquè veníem d'una economia molt tancada, molt protegida, i pel mig hi va haver molta reestructuració industrial. Però emergien empreses molt potents i un sector serveis i unes activitats de turisme i gastronomia que permetien veure que teníem gent amb molt talent. 20 anys després del Congrés, reivindicàvem uns mecanismes que arrosseguessin l'entorn català: *Deixeu-nos créixer cap a l'exterior. Feu-nos confiança*".

Salvador Cardús
Sociòleg
"Podríem prendre lliçons de la dinàmica social que va generar, i les seves conseqüències".

Enric Pujol
Historiador i periodista
"(El Congrés) va establir un precedent: per primera vegada es reunia la comunitat cultural i científica catalana [...] L'element d'originalitat en la construcció de la cultura catalana contemporània va ser el procediment *de baix a dalt*. Partíem d'un Congrés organitzat per la societat civil i qui n'havia d'assumir les conclusions era les institucions polítiques... però aleshores aquestes van acabar fent un paper llunyà respecte el col·lectiu cultural i científic".

Lluís Duran
Historiador
"Era un congrés d'erudits acompanyats d'activistes que sortien al carrer per primer cop, i que el van guanyar dient-li al Fraga que *la calle ya no es tuya, la calle comença a ser nostra*. I llavors es va guanyar el carrer per la catalanitat. Sabíem que la llengua, calia normalitzar-la, calia oficialitzar-la, l'escola podia ser en català; tenim unes tradicions, uns costums, un folklore popular viu arrelat a barris i ciutats...".

Ricard Pie
Arquitecte i urbanista
"(Sobre l'àmbit d'Ordenació del Territori) Vam ser capaços de treballar amb gent que opinava o que tenia projectes de futur una mica diferents, sobretot en relació amb la política, però que compartia la preocupació pel territori".

Isabel-Clara Simó
Escriptora i periodista
"El tàndem Maria Antònia Oliver i Jaume Fuster estava a tot arreu. Quan els grans cervells del país van començar a preparar el CCC, l'activista, qui va ser capaç de portar-ho a terme, va ser en Jaume".

Santiago Ramentol
Doctor en Ciències
de la Comunicació
"El Congrés va ser com un instant de llum enmig de la tenebra, que era el franquisme, la dictadura... Vam tenir clar que estàvem treballant pel futur".

Jordi Casassas
Historiador i catedràtic
"Tota una societat que es transformava va ser invitada a pensar en ella mateixa".

Ricard Guerrero
Biòleg i catedràtic
"S'havia de fer. Hi havia les condicions i, a més, es van donar unes circumstàncies especials: el final de la dictadura, la degradació del sistema, la recuperació econòmica, la integració dels migrants...".

Mercè Piqueras
Biòloga
"Veníem d'una època fosca i la gent tenia molta il·lusió".

Quim Torra
Advocat, editor i escriptor
"El CCC té la virtut de posar sobre la taula tres temes: la identitat nacional catalana, la normalització de la cultura i la concepció de la nació en el seu sentit més ampli: els Països Catalans" .

Vicent Partal
Periodista
"Hi va haver la part teòrica, de generació de continguts, però també una part de mobilització popular, de posar gent en contacte...".

Maria Antònia Oliver
Escriptora
"A Mallorca, qui duia el Congrés era en Toni Serra; al País Valencià, l'Eliseu Ciment. Viatjàvem molt pels Països Catalans... i també alguna vegada per l'estranger!".

Josep Riera
Fundador d'Unió de Pagesos
"Tractàvem de connectar amb pagesos de tot Catalunya per anar estructurant el sindicat... Han passat més de 40 anys i fer aquest debat (sobre la pagesia) encara és una assignatura pendent. Perquè avui, que quedem 4 gats –no arribem a un 1% de la població activa, i encara un 1% molt envellit, i en molts casos sense continuació generacional- encara fóra més imperiós fer-ho que abans; tant més tenint en compte la bombolla immobiliària, l'especulació del terreny agrícola...".

Pere Baltà
President de la
Fundació Paco Candel
"El Congrés va ser un gran dinamitzador de la societat civil i va fer inventari de les necessitats que tenia el país i va saber crear un horitzó de perspectives". "Va ser la primera vegada que la societat civil va dir "anem-hi!".

ENTREVISTES

VICENT PARTAL

En ple cor del Raval de Barcelona, conversem amb Vicent Partal, director del primer diari electrònic dels Països Catalans, Vilaweb, creat fa més de 20 anys. Periodista d'internacional, apassionat de les noves tecnologies, pioner en terres de parla catalana i a l'Estat de la introducció d'internet i informació, afirma que les xarxes socials són positives des del punt de vista democràtic i periodístic però alerta també de les conseqüències negatives. Convençut que el procés català està en un excel·lent moment, optimista amb la nova etapa oberta al País Valencià però escèptic amb el futur dels Països Catalans, tot i que ell i Vilaweb no hi renuncien.

Què ha suposat en periodisme l'entrada de les xarxes socials?

La irrupció de les xarxes ha tingut aspectes positius i aspectes negatius. Un aspecte extraordinàriament positiu és que s'ha acabat la censura: és impossible amagar res. Des del punt de vista periodístic i democràtic és fonamental. Ara bé, també n'hi ha de negatius, per exemple la banalització dels continguts, la violència amb la qual s'expressa el debat, i això és molt preocupant; també el fet que gràcies a internet ha entrat als Països Catalans el periodisme groc. Amb tot, el canvi és tan radical que ens hem d'adaptar i hem d'explicar a la gent com funciona això i les conseqüències que té. Hi ha canvis constantment, cada cert temps apareix una cosa nova, ara Facebook té un poder molt gran i fa cinc anys ningú hagués dit que Google seria superat per algú. Ara ja ho sabem, ningú es queda a dalt per sempre. Facebook és especialment dolent, un dels enemics més grans de la democràcia que hi ha ara mateix, és un perill públic d'unes dimensions extraordinàries. L'única sort és que sabem que serà superat per una altra cosa.

La fórmula del periodisme ciutadà posa en risc la professió?

El periodisme ciutadà no existeix, és un error. El periodisme és una professió i no fan periodisme els ciutadans, això és absurd. El lector a Vilaweb, per exemple, té un gran paper, però un paper organitzat per la redacció, no de qualsevol manera. Crec que hi ha una situació de molts nervis perquè la crisi és molt seriosa, perquè els mitjans com a objecte de poder econòmic i polític estan molt assetjats i es pot entendre una actitud de provar coses.

> "El periodisme ciutadà no existeix, és un error. El periodisme és una professió"

Qualsevol canal serveix per dir-ho tot?

No necessàriament. Aquesta és una de les coses que s'assentaran. Determinats canals serveixen més per a una cosa que per a una altra. Ara hi ha molta confusió, persones que fan un paper que no toca. A partir d'una determinada edat, costa adaptar-se a canvis i per a la gent jove els hem deixat una societat que els ho està posant molt difícil. Per exemple, la gestió del temps en determinats moments és fonamental. Amb el nomenament del president Puigdemont nosaltres sabíem que era ell però si ho anunciàvem abans de la comunicació formal podríem provocar una altra situació.

Com valora la manca de reacció de la societat espanyola davant tot el que s'està succeint en el nostre país?

La societat espanyola és una societat malalta, que no ha fet net amb les tendències autoritàries, amb el franquisme, que continua tenint un transfons molt gran autoritari al seu darrera en el qual el nacionalisme espanyol continua sent la gran ideologia que ho tapa tot. Ells ens diuen que nosaltres tapem amb la senyera la corrupció i qui tapa la corrupció amb la bandera espanyola són ells. Com pot ser que el partit més corrupte d'Europa, acusat de corrupció coma partir, entri al govern amb el suport de Ciutadans i del PSOE? L'única explicació que se m'acut és la supervivència d'un model autoritari i la pervivència i la força d'un nacionalisme espanyol com a ideologia que ho tapa tot.

En quin moment diria que es troba el procés català?

Jo el veig molt bé. Ara fa quatre anys i dos mesos que es va fer la primera manifestació de l'ANC, que inicia el procés d'independència en la fase actual. En quatre anys, se li ha pegat la volta al país com un mitjó. Es pot desconfiar dels polítics perquè hi ha coses que es podien haver fet millor però desconfiar de forma malaltissa és dolent. Crec que hi ha un pla rigorosament estructurat que acaba a l'estiu i qui vulgui dubtar té tot el dret a fer-ho però estem en un moment en el qual els polítics estan patint repressió, i de vegades sembla que som un país un poc patidor. Crec que ho estem fent molt bé, que està tot molt ben encarrilat. Sabem que és dur i complicat, però hi ha un projecte molt sòlid en marxa i que en els darrers mesos ha millorat molt.

> "El veig molt bé, hi ha un projecte sòlid en marxa"

Algunes veus parlen d'un cert desencant de la ciutadania.

Ha passat cada any. L'11 de setembre demostra que la gent hi és i com que els mitjans de comunicació més importants estan en contra del procés van erosionant aquesta realitat. L'11 de setembre tots ho veiem molt clar però quan arriba el mes de març ens han bolcat tantes mentides i manipulacions que comencem a dubtar. Però torna a arribar l'11 de setembre i la gent torna a sortir al carrer. Potser que confiem una mica més en el país.

Quin escenari preveu a curt termini?

Hi ha un element interessant, dins de l'Estat hi ha una fissura. El govern espanyol li ordena al Tribunal Constitucional una reforma que és una bestiesa. Que un polític pugui ser retirat del seu càrrec sense judici previ això només passa a Corea del Nord, en una democràcia és absolutament

incomprensible. Fins i tot el propi Constitucional es debat entre la militància i la raó mínimament jurídica. El gran canvi del setembre és que Catalunya és previsible i estable i Espanya imprevisible i inestable, i eixe canvi és molt important.

Com valora la nova etapa al País Valencià?

Jo m'he passat molts anys explicant a la gent que el País Valencià no era allò. El PP havia construït un règim clientelar, eficaç perquè gastava molts diners en comprar la voluntat de la població. Quan la crisi va fer que no hi hagués més diners, es va enfonsar. El PP va perdre el 60% del vot, això no és normal. El País Valencià que hi ha ara és un país més real que el que hi havia. Quan va començar el procés al Principat hi va haver gent que deia que això ens separarà més i jo diria que precisament està passant el contrari, el procés ha impulsat i catapultat posicions molt més contundents a la Catalunya Nord, al País Valencià, a les Illes. Això obra una finestra d'esperança. El que està passant va més enllà de la independència del Principat. Hi ha dues *espanyes*, l'Espanya espanyola i la que no ho és i la fractura és enorme entre les dues.

"La llengua i els Països Catalans, aquest serà el preu de la independència"

Tenen futur els Països Catalans?

La diferència principal és que al País Valencià hi ha *blavers* que són més o menys actius, al Principat tothom és *blaver*. El Principat s'imagina ell sol com a nació, li costa molt imaginar-se la nació completa. I això no ho resoldrem demà, té raons molt profundes: els ritmes són molt diferents, fins que no apareix Fuster els anys 60 aquest plantejament no existeix i que quan apareix és estrany al Principat que ja porta 100 anys des de les Bases de Manresa muntant la seva pel·lícula. El procés d'independència té dues coses que perdrem clarament: la llengua i els Països Catalans, aquest serà el preu de la independència.

El País Valencià pot empènyer cap a un procés de ruptura?

Pot passar, mirant-ho a deu anys vista el procés independentista al País Valencià pot passar. El País Valencià és el valencià emprenyat. Però serà en tot cas un estat propi valencià que caldrà veure què acaba passant amb això. La imatge dels Països Catalans com a nació ara mateix crec que no té perspectives, la qual cosa no vol dir que cal renunciar-hi ni que no pugui passar, Vilaweb no hi renuncia en absolut.

Com haurien d'actuar les entitats per establir llaços?

El Congrés de Cultura Catalana va ser un exemple. El que està clar és que fer Països Catalans és més difícil que fer Catalunya o que fer les Illes o que fer el País Valencià. És difícil i cal que ens ho creguem i ho plantegem.

Durarà aquesta etapa post PP?

No ho sé. El PP és una gran màquina de poder i de poder electoral. Malgrat que el bipartit és un artefacte molt complicat, ho estan portant amb un nivell de poca conflictivitat. Però el PP recupera vot, això és real, i concentra tot el vot de la dreta. Seria interessant que com a mínim passessin 8 anys per poder canviar algunes coses.

Com serà el dia de proclamació de la independència?

No passarà res. Els processos d'independència són processos extremadament suaus i per això són extremadament fràgils. Quan es proclama la independència, no canvia res important, Tele 5 continua, el tren va igual que anava abans. Però eixa és la força de la independència, que va entrant molt a poc a poc. La Llei de Transitorietat aprovarà, posem per cas, 30 coses. Al cap d'un mes se n'hauran aprovat 100 però és que n'hauran d'aprovar 25.000. Al cap de deu anys el país ha canviat per complet però eixa nit no passa res. Serà molt fàcil, el dia a dia de la gent no canvia, va canviant imperceptiblement i quan ha canviat del tot ho trobes normal.

Hi hauria dos esculls per guanyar el referèndum: un sector de la societat més alineada amb el federalisme i la gent gran que sentimentalment se sent espanyola

Nosaltres no hem de parar, cada vot compta, però la meva sensació és que tenim vots de sobres, que no ens hem de posar nerviosos Quan en unes eleccions amb la màxima participació aconsegueixes el 48% dels vots, això no ho ha aconseguit ningú. No veig cap problema per guanyar un referèndum.

Creu que tenim un problema de relat?

Tenim el problema dels patidors, que una part substancial de la societat li fa por guanyar. El més difícil de tot era tenir una majoria parlamentària i un govern, i ara ja ho tenim.

I els joves?

Crec que hi ha poc discurs sobre el futur. A mi em preocupa molt que la República catalana sigui una Espanya en petit i que espanyolitzem. Però si no ho fem hem de poder fer coses molt sèries. Hi ha un terreny central de comoditat entre una dreta moderada, centristes, i una esquerra socialdemòcrata on ens podem entendre perfectament. No ens entendrem potser en la fiscalitat, en la propietat col·lectiva de l'aigua però en d'altres segur que sí perquè som una societat molt homogènia i que sabem que hi ha uns valors que compartim. Jo crec que tot això ho hauríem d'explicar més, que els ajuntament en la República han de tenir un paper infinitament major que el que tenen avui, que la sanitat i l'educació haurien d'estar en mans dels ajuntaments, que s'haurien d'estalviar les diputacions, que els consells comarcals haurien de desaparèixer. Tenim respostes per a tot, si algú no ho vol escoltar no hi podem fer res, però les respostes hi són.

MERCÈ PIQUERAS

El seu blog el titula *La Lectora corrent*, però de seguida t'adones quan parles amb ella que de corrent no en té res. Biòloga de formació, ella s'autodefineix com una biòloga ni de bata ni de bota, sinó d'ordinador i biblioteca. Ha dedicat la seva vida professional majoritàriament a la divulgació científica, l'edició científica i la traducció, a la promoció del bon ús de la llengua —catalana sobretot quant a llenguatge científic— i al reconeixement de la dona, essent escollida recentment membre del Consell de la Dona de Barcelona com a persona individual. És membre del Patronat de la Fundació Congrés de Cultura Catalana. Creu que s'ha fet i es fa molt bona tasca en recerca científica a Catalunya i que els Països Catalans té relat científic, i tant!

Malgrat els darrers anys de crisi econòmica, l'estat de la recerca científica a Catalunya és positiu, això diuen almenys. Quina valoració en feu?

És una excel·lent notícia. Malgrat les "retallades" s'ha sabut a Catalunya trobar mitjans per a la recerca. De fet, se'n fan moltes d'activitats per recaptar fons per a la recerca –des de la Marató de TV3 fins a activitats que organitzen per exemple alguns hospitals. Una Llei de Mecenatge ajudaria molt. Quan es parla de ciència hem de considerar que es parla també de cultura. Estem en una situació complicada actualment.

Quin seria el diagnòstic de la ciència a Catalunya?

La meva impressió és que, malgrat no anem com voldríem i veiem com de vegades algunes persones investigadores han d'anar a fora, es van fent avanços. Parlem tot sovint d'innovació i recerca però no ens hem d'oblidar que aquí hi ha hagut en ciència una tradició naturalista de segles i que de vegades pot semblar que no serveix de res, que és recerca bàsica, però això no és així. Per exemple, amb la grip aviària de fa uns anys van anar molt bé els estudis que s'havien fet de les migracions d'ocells per predir una mica com podia moure's l'epidèmia. Un altre exemple, en l'àmbit de la botànica, l'estudi de les comunitats vegetals al llarg del temps també permet fer un retrat de com van evolucionant en funció del canvi climàtic. La recerca sempre serveix, fins i tot quan no dóna resultats positius, per saber que no s'ha de seguir aquell camí. Pasteur va dir que no hi havia investigació bàsica i investigació aplicada, que hi havia investigació bona i dolenta. És cert, la investigació aplicada no sempre condueix enlloc.

Tenim relat de ciència com a país?

I tant, moltíssim. Per exemple, quan parlem de grans epidèmies podem remuntar-nos a l'època d'Arnau de Vilanova, i hi ha una tradició de metges valencians i del Principat molt gran, altres que havien anat a estudiar a Montpellier, en botànica també tenim molt recorregut... Hem de recordar que la farmàcia més antiga d'Europa és a Catalunya, a Llívia. Amb la revolució industrial, Catalunya també va ser capdavantera en tècnica. La ciència i Catalunya sempre han anat de la mà. Ara estem celebrant l'any Llull i va ser un precursor de la informàtica! Una persona amb una visió molt àmplia i un humanisme que anava més enllà de les lletres i que engloba la tècnica, reconegut internacionalment.

"La ciència i Catalunya sempre han anat de la mà"

S'està fent bé la divulgació científica?

Hi ha un debat des de sempre sobre qui ha de fer la divulgació. D'una banda, hi ha persones que diuen que la divulgació l'han de fer les persones científiques; altres diuen que l'han de fer periodistes o persones que es dediquen a escriure o a comunicar. Jo sempre dic el mateix: la divulgació l'han de fer aquelles persones que sàpiguen fer-la. Ara es treballa molt en grups de recerca multidisciplinaris, per exemple en el camp de la genètica també hi col·laboren professionals de la informàtica, biòlegs, metges; en bioenginyeria també hi ha podem trobar físics dedicats a la recerca en biomedicina.

"La divulgació científica l'han de fer aquelles persones que sàpiguen fer-la"

Vostè s'ha dedicat a la divulgació però també a traduir, a escriure...

Quan jo estudiava, als biòlegs ens classificaven o de bata o de bota, els primers feien recerca i els altres anaven al camp, estudiaven la geologia i la botànica. Ara, hi ha altres tipus de biòlegs, els d'ordinador, com els bio informàtics, i els de biblioteca. Jo pertanyo d'aquests dos darrers. Durant uns anys em vaig dedicar a la família i posteriorment vaig decidir tornar al món de la ciència. I ho vaig fer a través d'un amic que em va posar en contacte amb un departament de microbiologia de la Universitat Autònoma i hi vaig entrar a col·laborar-hi a preparar projectes, relacions amb l'estranger i jo tenia el perfil, sabia anglès i sabia biologia, a més del català. També ha estat a la Societat Catalana de Biologia en el consell directiu, i sempre m'han interessat els temes de terminologia de ciència en català; a l'Associació Catalana de Comunicació Científica, que vaig presidir fins el 2011, hi vam promoure el bon ús de la llengua.

La recerca s'ha de difondre en anglès o ho podem fer també en català?

Depèn d'on volem que arribi. Si volem difondre una recerca el que cal fer és enviar-la a una revista internacional, que no vol dir que sigui estrangera —aquí també es publiquen revistes en anglès i es llegeixen fora— però el que s'intenta és que arribi al màxim de gent possible i, per tant, s'envia a revistes d'impacte més alt i en aquests moments hi hauria títols com *Nature* o *Science*, normalment són del món anglosaxó i algunes altres sorgides a Europa. Si una persona científica vol que la seva recerca tingui un ressò evidentment s'ha de publicar en anglès perquè avui dia fa el paper que feia el llatí a l'Edat Mitjana. D'altra banda, quant a l'Institut d'Estudis Catalans, totes les seves filials tenen publicacions i de molta qualitat que es publiquen en català i que en moltes ocasions són revisions, actualitzacions, l'estat de la qüestió en un camp concret, i que estan molt bé.

Des del punt de vista de la ciència, té sentit parlar de Països Catalans?

La llengua i la cultura la compartim, tenim una història comuna i encara que el Principat aconsegueixi la independència, no ens n'hem d'oblidar. Penso que podem fer ciència com a Països Catalans.

"Podem fer ciència com a Països Catalans"

Vostè ha estat i és una gran defensora del paper de la dona en el món, també en el de la ciència. Quin és el paper que té en aquest àmbit la dona avui dia?

El rol de al dona en ciència és poc conegut. Per exemple, en biologia i microbiologia, on hi he fet molta recerca bibliogràfica, no hi havia dones i a mi em sobtava. Però sí que hi eren, hi he trobat dones que havien fet descobriments de coses que s'atribuïen a altres, com la placa d'agar, que va ser suggerida per Angelina Fannie, muller de Walther Hesse, i que no li han atribuït fins molt més tard. O la teoria simbiogènesi de Lynn Margulis, entre molts altres exemples. En comunicació científica hi ha també moltes dones.

És optimista amb el procés català?

Per una banda, vull ser optimista però per l'altra, crec que cal que ho expliquem molt bé i que el missatge arribi a molts més àmbits. Queda molta tasca per fer.

RESUM D'ACTIVITATS

Novembre 2015 - Octubre 2016

SEMINARI A CÀRREC DEL PREMI INTERNACIONAL RAMON LLULL 2015, PHILIP D. RASICO

El divendres 27 de novembre a les 11h. la Sala Diagonal de l'Institut Ramon Llull va acollir el seminari "Un lingüista català a l'altra banda del món: Joan Coromines i els anys d'exili a l'Argentina (1939-1946)". L'acte, a càrrec del professor de la Universitat de Vanderbilt (USA) i Premi Internacional Ramon Llull 2015, Philip D. Rasico, va ser organitzat per la Fundació Congrés de Cultura Catalana amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i de l'Institut Ramon Llull.

TAULA RODONA "LA HISTÒRIA D'UN DEBAT: EL CONGRÉS DE CULTURA CATALANA"

Com a inauguració del cicle "La cultura catalana a debat", el dia 27 d'abril Vic va acollir una taula rodona sobre el Congrés de Cultura Catalana d'aquest any 2016, amb el suport de l'Ajuntament i la Universitat de Vic, vam poder comptar amb les ponències d'Isidor Marí, Enric Pujol i Patrícia Gabancho que van tractar diferents aspectes del Congrés. Abans dels parlaments es va mostrar al públic un tast de les 40 entrevistes enregistrades en vídeo que ha realitzat la Fundació com a part de la commemoració dels 40 anys del Congrés.

L'historiador Enric Pujol va destacar el Congrés de Cultura Catalana com la primera reunió de la comunitat científica catalana en ple, alhora que es produí una discussió des de baix a dalt, implicant-hi la ciutadania des de l'inici. El Congrés va ser també la primera activitat que aplegava els Països Catalans en el seu conjunt.

El sociolingüista Isidor Marí va destacar-ne la unitat d'acció pel que fa a la llengua, amb la implicació de personalitats com Joan Fuster, Aina Moll, Josep Maria Llompart… La introducció del concepte de normalització lingüística i la idea de l'oficialitat de la llengua van sorgir en el marc del Congrés com a propostes que es discutien. Així mateix, va recordar les campanyes "Català, llengua oficial" i "Català al carrer" que es van dur a terme a tot l'àmbit lingüístic.

Finalment, la periodista i escriptora Patrícia Gabancho va situar el Congrés en el context de la Transició, amb totes les seves llums i ombres. Així com el Congrés va aplegar totes les forces vives del moment, en el moment en què es van convocar eleccions, els partits se'n van desentendre perquè tenien altres prioritats. Tanmateix, va reivindicar el Congrés com un model de participació que té connexió amb les reivindicacions actuals del país.

CERDANYOLA CELEBRA EL 40È ANIVERSARI DE LA PRESENTACIÓ DEL CONGRÉS DE CULTURA CATALANA

El Museu d'Art de Cerdanyola del Vallès (c/ de Sant Martí nº 88) va acollir el passat 10 de juny a la tarda la celebració del 40è aniversari de la presentació del Congrés de Cultura Catalana al municipi.

En paraules d'Albert Lázaro, un dels organitzadors de la trobada, "aquesta serà una de les poques ocasions que dóna la vida d'aplegar, després de quaranta anys, les mateixes persones que hi van participar aleshores".

La Fundació, representada per la seva Presidenta, Marta Rovira i Martínez, no pot faltar a la cita i ha participat en l'acte amb la mateixa il·lusió amb què, ara fa 40 anys, es van iniciar els preparatius per al Congrés.

LA FUNDACIÓ LLIURA EL XXXIÈ PREMI FERRAN SOLDEVILA A ALBERT GARCÍA ESPUCHE

Albert García Espuche va rebre dijous 16 de juny el XXXIè Premi Ferran Soldevila de Biografia, Memòria i Estudis Històrics, atorgat per la Fundació Congrés de Cultura Catalana, a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans. Més d'una seixantena de persones van assistir a l'acte de lliurament del guardó (de l'autor Ernest Altés) a l'arquitecte i historiador "per la qualitat i la profunditat de la recerca, de les fonts aportades i per la forma en què està escrita", en paraules del jurat, representat pel patró Agustí Alcoberro.

En el discurs d'agraïment, Garcia Espuche va fer un repàs a la seva trajectòria com a historiador i va exposar els detalls del procés de recerca i escriptura de l'obra que li ha merescut el premi Una societat assetjada: Barcelona 1713-1714.

Francesc Vilanova, per la seva part, va rebre el diploma de menció especial del jurat per Fer-se franquista. Guerra civil i postguerra del periodista Carles Sentís (1936-1946).

L'acte va ser conduït per Eva Folgado i amenitzat per un recital poètic d'Odile Arqué.

EL CONGRÉS DE CULTURA CATALANA A LA UCE
Crònica de Marta Rovira

El 17 d'agost s'inaugurava la XLVIII Universitat Catalana d'Estiu. A la tarda celebràvem una taula rodona en motiu dels 40 anys del Congrés de Cultura Catalana, amb el títol de "Repensar els Països Catalans". Els ponents vam ser Marta Rovira (presidenta de la Fundació CCC), Joan Becat (Institut d'Estudis Catalans), Víctor Labrado (escriptor), Sebastià Serra (Universitat de les Illes Balears) i Jordi Casassas (president de l'UCE).

El Congrés de Cultura Catalana fou un dels esdeveniments més reeixits pel que fa a la història dels Països Catalans. Durant dos anys es feren 17.000 viatges que posaren en contacte persones compromeses del Principat, de les Illes Balears, del País Valencià, del Rosselló, de la Franja de Ponent i de l'Alguer.

Avui, però, els Països Catalans són una realitat complicada, un projecte no-reeixit, com afirmava Víctor Labrado. Ell i Sebastià Serra van coincidir a assenyalar les dificultats que implica el fet que no hi hagi un espai comunicatiu comú. Des de fa uns anys aquest tema ha anat enrere, i estem molt pitjor que als anys noranta.

Malgrat tot, respecte a la cultura cal tenir una visió positiva, perquè tant al País Valencià com a les Balears, com a Catalunya del Nord, la producció en català de música i de literatura va a més i millor.

La meva proposta és que cal trobar fórmules de col·laboració. Si en l'àmbit polític ja sabem que és força complicat malgrat el canvi de governs, caldria que s'hi posés la societat civil, com s'havia fet als anys setanta. Cal una nova embranzida per tal que les entitats es coordinin en l'àmbit dels Països Catalans.

Finalment, Jordi Casassas va anunciar la promoció d'un manifest conjunt a partir de les reflexions dels acadèmics que participen a la UCE, i en col·laboració amb la Fundació Congrés de Cultura Catalana.

TAULA RODONA "LA PROJECCIÓ INTERNACIONAL DEL CAS CATALÀ"

El divendres 9 de setembre, amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya, l'Ajuntament de Vilassar de Mar i la Fundació CCC van organitzar la taula rodona "La projecció internacional del cas català". L'acte, presentat per l'alcalde de Vilassar de Mar, Damià del Clot, va comptar amb la presència de Miquel Strubell, Krystyna Schreiber, Patrick Renau i Maria Dolors Genovès.

Els ponents va estar d'acord que el cas català encara no es comprèn gaire a l'exterior. En aquest sentit, Schreiber havia calculat el nombre d'articles periodístics dedicats a Catalunya i Escòcia, i la comparació és clarament favorable al cas escocès. Concretament, Schreiber va comentar que des d'Alemanya es veia el cas català com un "moviment nacionalista" contra un "Estat democràtic". Després del 9N, però, la percepció ha canviat i ja es comença a veure com un moviment de la societat civil. Patrick Renau va remarcar que el valor democràtic del moviment català és un aspecte fonamental. Des de Suïssa, aquest és un dels aspectes que més es poden valorar.

D'altra banda, Miquel Strubell va confirmar que l'Estat espanyol és vist des de fora com un estat democràtic no qüestionable. De fet, va puntualitzar, en les seves converses amb persones d'altres països es mostren incrèduls quan els explica la situació real i les accions de l'Estat contra la llibertat d'expressió o portant a judici els ajuntaments, la corrupció dels partits polítics i altres aspectes que posen en qüestió el funcionament de la democràcia espanyola.

Finalment, Dolors Genovès va aportar una reflexió sobre el moment en què la comunitat internacional pot donar suport a la independència de Catalunya. Segons ella, això es produirà un cop assolida la independència, no pas abans.

CONFERÈNCIA ANUAL 2016

El dijous 3 de novembre la Sala d'Actes de la seu principal d'Òmnium a Barcelona va acollir la Conferència Anual de la Fundació Congrés de Cultura Catalana, enguany a càrrec de Carme Colomina.

Carme Colomina és periodista i, d'ençà que va sortir de la facultat ara fa més de 20 anys, ha treballat i col·laborat en diversos mitjans de comunicació, tant a nivell nacional (Ràdio Ripollet i d'altres mitjans locals del Vallès Occidental, Catalunya Ràdio...) com a nivell internacional (corresponsalia a Brussel·les per Catalunya Ràdio, BBC o Deutsche Welle). També ha cobert esdeveniments a nombrosos països i ha estat enviada especial a la Guerra de l'Afganistan i a la Primavera Àrab, concretament, a Egipte. En l'actualitat compagina l'exercici del periodisme a la secció d'Internacional del Diari Ara amb la recerca al CIDOB, i amb la docència a diverses universitats catalanes (Universitat Pompeu Fabra i Universitat de Vic) i al Col·legi Europeu de Bèlgica. El seu àmbit d'expertesa se situa en el periodisme internacional i els afers internacionals i europeus. Això li ha permès treballar com a consultora en diversos projectes de comunicació en l'àmbit europeu i euromediterrani, i ser responsable de cooperació interregional a la Secretaria d'Afers Exteriors de la Generalitat.

La conferència de Colomina, titulada "El fracàs de la UE en la defensa dels seus valors. Quina Europa volem els catalans?", va girar al voltant de la situació actual que viu el continent en plena gestió de la crisi de refugiats. Una gestió que, lluny de fonamentar-se en els principis democràtics que –suposadament- regeixen la Unió Europea, ha posat de manifest l'auge de l'extrema dreta i la xenofòbia.

D'una banda, Carme Colomina va reflexionar sobre la desconnexió de les institucions europees respecte de la ciutadania. Actualment a la UE hi ha una política basada en els interessos de cada Estat, amb una divisió molt clara entre el nord i el sud, així com entre l'est i l'oest d'Europa. La construcció burocràtica de la UE ha avançat molt més que no pas la seva capacitat d'acció i d'aproximació a la ciutadania. En aquests moments, a més, la superposició de crisis (econòmica, de seguretat i de migracions) ha deixat Europa sense un rumb definit.

La ciutadania, espantada pels actes terroristes soferts recentment (Bataclan, Charlie Hebdo...), ha perdut els drets socials propis de l'Estat de Benestar, de segell tan europeu, i ha hagut de renunciar a les llibertats civils pel consegüent augment de la seguretat arreu del territori. En aquesta línia, la mirada populista dels partits d'extrema dreta s'ha imposat entre l'electorat en nombrosos indrets (Hongria, Colònia, Finlàndia, Dinamarca...) i ha acabat sent acceptada en el panorama polític amb certa comoditat. El descontentament social s'ha transformat en una força política real i extesa a través de polítiques neoliberals, ultraconservadores i xenòfobes. En paraules de Colomina: "Hem fet grossa l'extrema dreta".

Pel que fa a l'Europa que volem els catalans, Colomina va apostar per enfortir les institucions europees, en una reforma que encabís diferents projectes econòmics i socials dins de la mateixa Unió, amb regles de joc específiques segons les característiques de cada membre. La Unió Europa té una estructura de presa de decisions que atorga molt poder als països petits i mitjans. Per tant, Catalunya hi podria tenir un paper rellevant. Però cal que la UE trobi el seu projecte de nou, com en els temps de Jacques Delors. Avui els problemes del món són problemes europeus, i a la inversa. També per als catalans.

LLIURAMENT DEL XXVIÈ PREMI INTERNACIONAL RAMON LLULL

L'Auditori Nacional d'Andorra va acollir divendres 11 de novembre el lliurament del XXVIè Premi Internacional Ramon Llull, que ha recaigut enguany en l'antropòloga Kathryn Woolard per "ajudar notablement a fer conèixer la situació del català entre la comunitat acadèmica, sobretot dels Estats Units". Woolard ha dedicat bona part de la seva activitat investigadora i divulgadora a la situació sociolingüística de Catalunya. Ha analitzat especialment les relacions entre llengua, identitat i actituds lingüístiques a Barcelona i ha estudiat l'evolució d'aquestes relacions durant les últimes dècades, des de la fi de la dictadura.

El premi, dotat amb 8.000 euros, es convoca anualment i de forma conjunta per la Fundació Ramon Llull i la Fundació Congrés de Cultura Catalana. Aquest reconeixement té per objectiu valorar el conjunt de l'obra individual d'una persona de fora del domini lingüístic, escrita en qualsevol llengua, i que hagi significat un notable coneixement de la realitat històrica i cultural catalana, o bé l'aportació teòrica o pràctica d'una persona de qualsevol país que hagi significat una important contribució al coneixement, reconeixement, promoció o defensa d'una o més cultures i nacions sense estat.

Enguany, el jurat ha estat format per Marta Rovira, Miquel Strubell i Josep Massot, per part de la Fundació Congrés de Cultura Catalana; i Vicenç Villatoro, Joaquim Torres, Manuel Pérez-Saldanya i Teresa Cabré per part de la Fundació Ramon Llull.

En les darreres edicions els guardonats han estat Philip D. Rasico (2015), Juan Carlos Moreno Cabrera (2014), Max Wheeler (2013), Georg Kremnitz (2012), Malika Ahmed (2010), Denise Boyer (2009), Michael van Walt van Praag (2008), Alan Yates (2007), Tilbert Stegmann (2006), Paul Preston (2005) i Giuspeppe Tavani (2004).

CONFERÈNCIA A CÀRREC DE LA PREMI INTERNACIONAL RAMON LLULL 2016, KATHRYN WOOLARD

El dilluns posterior al lliurament del XXVIè Premi Internacional Ramon Llull, 14 de novembre, la guardonada va oferir una conferència a la Sala Diagonal del Palau Baró de Quadras, seu de l'Institut Ramon Llull. Titulada "Actituds i ideologies lingüístiques a Catalunya: una perspectiva diacrònica"

SOPARS DEL CICLE “20 ANYS” DE L’ASSOCIACIÓ CATALANA DE PROFESSIONALS

El primer dels sopars del cicle “20 anys” de l’Associació Catalana de Professionals, organitzat juntament amb la Fundació, va tenir lloc el passat dilluns 28 de novembre a l’Hotel Catalonia Passeig de Gràcia. L’acte, que va comptar amb la presència de tres “pesos pesats” del sector musical (David Caraben, Jordi Bianciotto i Lluís Gendrau), va prendre el pols de les constants vitals de la indústria musical a Catalunya. Ho va fer en totes les seves dimensions (creació, difusió, consum...) i va mirar de respondre qüestions com el paper dels mitjans de comunicació en aquest àmbit, la cobertura als diferents públics o la inversió institucional.

ORGANISMES DE LA FCCC I INFORMACIÓ ECONÒMICA 2015

ORGANIGRAMA

PATRONAT

PRESIDENT
· Miquel Strubell i Trueta

SECRETARI
· Pere Casanovas i Soldevila

PATRONS VITALICIS
· Agustí Bassols i Parés
· Miquel Bes i Calzadilla
· Josep Espar i Ticó

PATRONS NATS
· Degà del Col·legi d'Advocats
· President d'Acció Cultural del País Valencià
· President de l'Obra Cultural Balear

PATRONS ELECTIUS
· Agustí Alcoberro
· Marta Aymerich
· Joan Badia
· David Basora
· Enric Casals
· Montserrat Casals
· Ricard Guerrero
· Montserrat Guibernau
· Xavier Llach
· Francesc Marco
· Isidor Marí
· Isabel-Helena Martí
· Montserrat Mata
· Jordi Muñoz
· Mercè Piqueras
· Natxo Sorolla
· Jaume Subirana
· Montserrrat Treserra
· Joan Manuel Tresserras

COMITÈ EXECUTIU

PRESIDENT
· Miquel Strubell i Trueta

VICEPRESIDENTA
· Montserrat Casals i Genover

SECRETARI
· Pere Casanovas i Soldevila

VOCALS
· Joan Albert Casanovas (Tresoreria)
· Pere Sala (Activitats)
· Ivan Serrano (Premis)
· Marina Pujol (Comunicació)

EQUIP TÈCNIC
· Marta Rovira i Martínez (Directora)
· Sergi Torres (Cap d'oficina)
· Eva Gómez (Tècnica de projectes i comunicació)
· Núria Roca (Commemoració 40è aniversari)

INFORMACIÓ ECONÒMICA

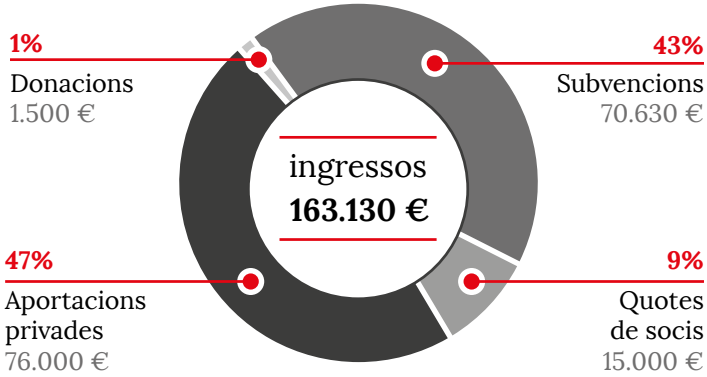

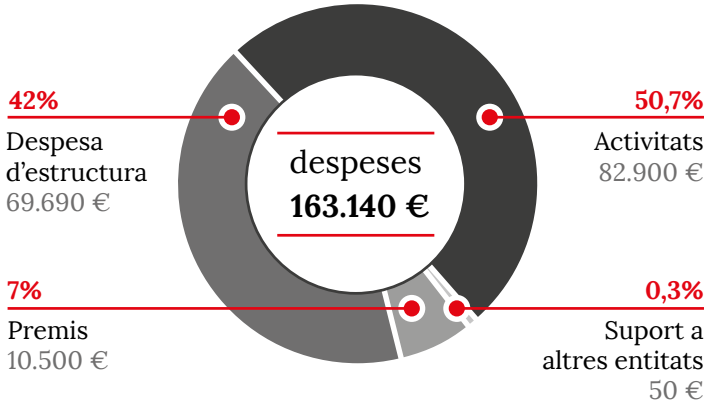

40 ANYS DEL CONGRÉS
1975-1977 //// 2015-2017

TENIM HISTÒRIA, TENIM FUTUR.

www.fundccc.cat

info@fundccc.cat

93 410 68 66

FundacioCCC

@FundacioCCC

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Obra Social
Fundació "la Caixa"